

CHARLES DICKENS

İKİ ŞEHRİN
HİKÂYESİ

ÇEVİRİ: MERAM ARVAS

CHARLES DICKENS

İKİ ŞEHRİN
HİKÂYESİ

Can Klasik

İki Şehrin Hikâyesi, Charles Dickens

İngilizce aslından çeviren: Meram Arvas

A Tale of Two Cities

© 2011, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2011

44. basım: Mayıs 2024, İstanbul

Bu kitabın 44. baskısı 4 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Ayça Sezen

Editör: Seçkin Selvi

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak uygulama: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: BPC Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.

Cevizlik Mah. Hüsreviye Sk. Erşen İş Hanı No:15 Kat:3-38

Bakırköy-İstanbul

Sertifika No: 48745

ISBN 978-975-07-3886-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

CHARLES DICKENS

İKİ ŞEHRİN
HİKÂYESİ

ROMAN

İngilizce aslından eviren

Meram Arvas

Charles Dickens'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Büyük Umutlar, 1983

Oliver Twist, 2007

İşaret Memuru, 2020

CHARLES DICKENS, 1812'de İngiltere'nin Portsmouth kentinde doğdu. Babası hapse düşünce okuldan ayrıлып bir fabrikada çalışmak zorunda kaldı. Bu dönemde işçi sınıfının yaşamını ve sıkıntılarını yakından tanıma fırsatı buldu. Babası dönünce eğitimi tamamladı. Önce bir avukatla, sonra liberal bir gazetede çalıştı. *Mister Pickwick'in Serüvenleri* (1837) adlı ilk romanı çok tutuldu. Ardından gelen *Oliver Twist* önce yayın yönetmenliğini üstlendiği bir dergide tefrika edildi. Bunu *Nicholas Nickleby*, *Antikacı Dükkânı* ve *Martin Chuzzlewit* izledi. *Bir Noel Şarkısı* (1843) olağanüstü bir başarı elde etti. *Dombey ve Oğlu*, Dickens'ın romancılığında bir dönüm noktası oldu. *David Copperfield*'da, toplumsal sorunlardan çok kendi deneyimlerine ağırlık veren Dickens, *İki Şehrin Hikâyesi* ve *Büyük Umutlar*'la zirveye çıktı. Dickens'ın yapıtları, gerçekçi biçimin, düzyazı ustalığının, mizahi bir dehanın ve benzersiz edebî karakterlerin en önemli örnekleri olarak değerlendirildi. Dickens, 1870'te Chatham yakınlarında Gad's Hill'deki kır evinde öldü.

MERAM ARVAS, 1972'de Ankara'da doğdu. TED Ankara Koleji'ni bitirdikten sonra yükseköğrenimini Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde tamamladı, yüksek lisansını Amerikan Dili ve Edebiyatı dalında yaptı. Ankara Üniversitesi, Bilgi Üniversitesi, Beykent Üniversitesi ve Koç Üniversitesi'nde öğretim üyesi olarak çalıştı. John Updike, John Fowles ve David Lodge'dan çevirileri yayımlandı.

İçindekiler

BİRİNCİ BÖLÜM: YENİDEN DİRİLEN

I. Dönem	13
II. Posta arabası	16
III. Gece gölgeleri	23
IV. Hazırlık	27
V. Şarap dükkânı	41
VI. Ayakkabıcı	54

İKİNCİ BÖLÜM: ALTIN İP

I. Beş yıl sonra	71
II. Bir görünüş	78
III. Bir hayal kırıklığı	86
IV. Tebrik	102
V. Çakal	109
VI. Yüzlerce insan	117
VII. Monsenyör şehirde	132
VIII. Monsenyör köyde	142
IX. Gorgo'nun başı	149
X. İki söz	163
XI. Bir dostun portresi	173

XII. Nezaket sahibi adam	177
XIII. Nezaket yoksunu adam	186
XIV. Namuslu esnaf	192
XV. Örgü	204
XVI. Örgüye devam	218
XVII. Bir gece.....	231
XVIII. Dokuz gün	238
XIX. Bir fikir	245
XX. Bir rica	255
XXI. Yankılanan ayak sesleri	259
XXII. Deniz hâlâ kabarıyor	273
XXIII. Gerilim tırmanıyor	280
XXIV. Mıknatıs Taşı Kayalığı'na sürükleniş	288

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: FIRTINANIN ROTASI

I. Gizli	305
II. Bileği taşı	319
III. Gölge	327
IV. Fırtına öncesi sessizlik	333
V. Bıçkıcı	339
VI. Zafer	347
VII. Kapı çalınıyor	356
VIII. Eldeki kartlar	362
IX. Oyun başlıyor	378
X. Gölgenin cismi	393
XI. Alacakaranlık	410
XII. Karanlık	415
XIII. Elli iki	426
XIV. Örgü bitti	441
XV. Ayak sesleri sonsuza dek susar	455

Birinci bölüm

YENİDEN DİRİLEN

I

Dönem

Zamanların en iyisiydi, zamanların en kötüsüydü, hem akıl çağıydı, hem aptallık, hem inanç devriydi, hem de kuşku, Aydınlık mevsimiydi, Karanlık mevsimiydi, hem umut baharı, hem de umutsuzluk kışıydı, hem her şeyimiz vardı, hem hiçbir şeyimiz yoktu, hepimiz ya doğruca cennete gidecektik ya da tam öteki yana – sözün kısası, şimdikine öylesine yakın¹ bir dönemdi ki, kimi yaygaracı otoriteler bu dönemin, iyi ya da kötü fark etmez, sadece “daha” sözcüğü kullanılarak diğerleriyle karşılaştırılabileceğini iddia ederdi.

İngiltere tahtında koca çeneli bir kral ile bet yüzlü bir kraliçe, Fransa tahtında ise gene koca çeneli bir kral ile temiz yüzlü bir kraliçe vardı.² Her iki ülkede de halkın açlığı pahasına karnı doyan soyluların her şeyin ilelebet böyle güllük gülistanlık devam edeceğine dair bir inancı vardı.

Milattan Sonra 1775 senesiydi. Bu fevkalade dönemde İngiltere’de, şimdi olduğu gibi, ruhlar âlemiyle

1. Dickens burada 1775 senesini, romanın yazıldığı tarih olan 1859 ile karşılaştırıyor. XIX. yüzyılda Sanayi Devrimi’yle teknolojik ve bilimsel yönden büyük ilerleme kaydeden İngiltere, aynı zamanda hâlâ ruhların, medyumların ve ruhani güçlerin etkisindeydi. (Ç.N.)

2. İngiltere Kralı III. George, Fransa Kralı XVI. Louis. (Y.N.)

haberleşmeden geçilmiyordu. Joanna Southcott¹ daha yeni yirmi beşine basmıştı ve yıllar önce Muhafız Alayında görevli, kehanet gücüne sahip bir er, Londra ve Westminster'ın yıkılacağına hazırlıklarının yapıldığını ilan ederken aslında bu yüce varlığın dünyaya gelişini müjdelemişti. Cock-lane'deki hayaletin, son zamanlarda türeyen ruhlar gibi hafifçe masalara vurup (özgünlükten hiç payını almamış) mesajlarını bıraktıktan sonra defedilmesinin üzerinden yalnızca on iki yıl geçmişti. Dünyevi meselelere dair basit mesajlar ise Amerika'daki İngiliz vatandaşlarının kongresi sonunda İngiltere tahtına ve halkına yeni yeni ulaştırılıyordu; işin ilginç yanı, bu mesajların tüm insanlık için, Cock-lane'deki evlerin kızlarına gelen her türlü mesajdan daha önemli olduğu ortaya çıktı.

Ruhani meselelerde kalkanı ve üç çatallı asası olan kız kardeşi² kadar iddialı olmayan Fransa, yokuş aşağı son hızla inerken kâğıt paralar basıp bunları harcıyordu. Dahası, elli altmış metre ötede geçit töreni yapan pis bir papaz sürüsüne saygı gösterisinde bulunmak için yağmurun altında diz çökmedi, diye bir gencin ellerini kesmek, kerpetenle dilini koparmak ve bedenini diri diri yakmak gibi Hıristiyan rahiplerin rehberliğinde gerçekleşen kimi insancıl hareketlerle kendini eğlendiriyordu. O zavallı genç infaz edilmeden çok önce, Fransa ve Norveç korularında kök salmış koca ağaçların bir kısmı muhtemelen, Oduncu, yani Kader tarafından kesilip keresteye dönüştürülecek, sonra da içinde bir çuvalın ve bıçağın yer aldığı, tarihin kara lekesi olan hareketli bir tahta çerçeve haline getirile-

1. Yeni bir Hz. İsa doğuracağını ve kıyametin başlayacağını öne süren İngiliz sahte peygamber, dini fanatik. (Ç.N.)

2. 1850'lerde madeni paraların arkasında yer alan, bir elinde kalkan diğerinde üç çatallı asa taşıyan kadın figürü, Britanya figürü. (Ç.N.)

cekti.¹ Muhtemelen Paris yakınlarındaki sert toprakları işleyen çiftçilerin derme çatma küçük ek binalarına tam da o gün yağmurdan korumak için hantal at arabaları konmuştu; köy çamuruna bulanmış, domuzların koklayıp durduğu, kümes hayvanlarının içine tünediği ve Çiftçi'nin, yani Ölüm'ün, Devrim kurbanlarını giyotine taşımak için ayırdığı at arabalarıydı bunlar. Bu Oduncu ve Çiftçi durmadan çalışırlardı ama çok da sessizlerdi ve ellerinde iplerle giderken kimsecikler duymadı onları; zaten uyanık olduklarından kuşkulanmak tanrıtanımazlık ve hainlik olurdu.

İngiltere'de, onca millî böbürlenmeyi haklı çıkaracak düzen ve emniyet yok denecek kadar azdı. Başkentte bile her gece silahlı adamlar pervasızca evleri soyuyor, yolları kesiyorlardı; insanlara güvenlik sebebi ile, eşyalarını döşemecilerin depolarına bırakmadan şehirden ayrılmamaları salık veriliyordu; gece yol kesen bir haydut gündüz tüccar olarak karşına çıkabiliyordu; bir keresinde "Kaptan" kimliğiyle yolunu kestiği bir adam komşu dükkânın sahibi çıkmış, yolu kesilen adam haydutu tanıyarak ona meydan okumuş, hatta yiğitçe onu kafasından vurup yoluna devam etmişti; bir başkasında yedi haydut posta arabasına pusu kurmuştu, arabanın muhafızı üç tanesini vurmuş ama "cephanesinin tükenmesi sebebiyle" diğer dördü tarafından vurulmuştu. Böylece soygun huzur içinde gerçekleşmişti; sonra şu muhteşem zatın, Londra Valisi'nin, Turnham Green'de yolu kesilmiş, haydut bu muhterem şahsiyeti tüm eşlikçilerinin gözü önünde soyup soğana çevirmişti; Londra hapishanelerindeki mahkûmlar gardiyanlarla savaşıyor, yüce yasa, fişek hazneli tüfeklerini üstlerine boşaltıyordu; hırsızlar saray salonlarından soylu lordların boyunlarındaki pırlanta haçları kesip alıyorlardı;

1. Giyotin kastediliyor. (Y.N.)

alaybozan tüfekli askerler kaçak mal bakmaya St. Giles'a gittiklerinde halk onlara, onlar da halka ateş açıyor, dahası hiç kimse bunda bir olağanüstülük görmüyordu. Tüm bu olan bitenin ortasındaki kişi, her daim meşgul ve her daim işe yaramaz birinden bile daha sefil olan cellat, taleplere zor yetişiyordu; kâh envai çeşitteki suçluyu ipe diziyor, kâh salı günü yakalanan hırsız cumartesi asıyor; kâh düzinelerle adamın ellerini dağlıyor, kâh Westminster Hall'un kapısının önündeki broşürleri yakıyordu; bugün zalim bir katilin, yarın ise bir çiftçinin oğlunun üç kuruşunu araklayan rezil bir hırsızın canını alacaktı.

İşte bütün bu olaylar ve benzeri binlercesi, sevgili 1775 senesi ve hemen sonrasında gerçekleşti. Ortalık bu haldeyken ve kimselerin aldırış etmediği Oduncu ve Çiftçi çalışırlarken o iki koca çeneli adam ile, biri bet diğeri temiz yüzlü iki kadın paçaları tutuşarak da olsa ellerindeki ilahî hakkı taşımaya devam ettiler. Nitekim haşmetleri 1775 senesi boyunca sürdü ve aynı sene sayısız küçük insan –diğerlerinin arasında bu tarihsel kayıta da yer alan küçük insanlar– önlerinde uzanan yollarda yürüdü.

II

Posta arabası

Kasım ayının sonlarında bir cuma gecesi, bu hikâyedeki ilk küçük insanın önünde uzanan Dover yoluydu; Dover posta arabası, Shooter's¹ Tepesi'ni ağır aksak tır-

1. (İng.) Nişancı, vurucu. O tepede çok sayıda silahlı soygun yapıldığı için bu ad verilmiş. (Y.N.)

manmaya çalışırken adamın önünde uzanan yol. O da diğer yolcular gibi posta arabasının yanında çamura bata çıka yokuşu çıkmaktaydı; o koşullarda keyiflerinden yürüyor değillerdi tabii; tepe, koşum takımı, çamur, araba, hepsi öyle ağırlaşmıştı ki atlar üç defa duraklamış, hatta isyankâr bir gayretle Blackheath'e dönmek ister gibi arabayı yolun karşı tarafına sürüklemişlerdi. Ne var ki, bazı vahşi hayvanların "akıl"dan nasibini aldığı görüşüne aykırı davranmanın yasak olduğunu yazan savaşa ilgili makaleyi okumuş oldukları halde, kırbaç, arabacı ve muhafız bildiklerini okudular; böylece atlar pes ederek görevlerinin başına döndüler.

Atlar başları öne eğik, kuyrukları titrek, çamura bata çıka, sanki bacakları her an eklem yerlerinden dağılıverecekmiş gibi tökezleye tökezleye ilerlediler. Arabacı onları dinlendirip ihtiyatlıca, "Deeeh! Hadi bakalım!" diye harekete geçirdikçe soldaki at başını ve tabii üzerindeki vahşice sallıyordu – sanki arabanın tepeyi tırmanmasına karşı koyan alışılmadık bir azmi vardı. Yolcumuz ise, at ne zaman hareketlense, her gergin yolcunun irkileceği gibi irkiliyor ve huzursuzlanıyordu.

Her yanı buğulu bir sis kaplamıştı ve huzur arayan ama bulamayan kötü bir ruh gibi sahipsizce yolun yukarılarına doğru süzülüyordu. Yapış yapış buz gibi sis, tekinsiz bir denizdeki dalgalar misali, halka halka yayıldı etrafa. Sis öyle yoğundu ki, araba lambalarının ışığı ancak birkaç metre ilerisini gösteriyordu ve buna hızla soluyan atların dumanı karışıyordu, sanki bütün bu sis onlardan yayılmıştı etrafa.

Diğer iki yolcu da posta arabasının yanında ağır ağır ilerliyordu. Üçü de elmacık kemiklerine ve kulaklarına kadar sarınıp sarmalanmıştı ve ayaklarında yüksek konçlu çizmeler vardı. Hiçbiri de diğer ikisinin neye benzediğini söyleyemezdi; çünkü açıkta kalan tek yanları gözle-

riydi, zihinlerinin içi ise bir muamma. O günlerde yolcular öyle hemen güvenmezdi birbirine, ne de olsa yolculardan birinin soyguncu ya da onun yardakçısı olması ihtimali yüksekti. Her handa ve birahanede, efendi ya da köylü olması fark etmez, “Kaptan”ın adamları olabilirdi. Böylece 1775 senesinin Kasım ayında o cuma gecesi zar zor yokuşu tırmanırken Dover posta arabasının muhafızı, arabanın arka tarafındaki, kendisine ait yere tünemişken, ayaklarını birbirine vurarak bir yandan bunları düşünüyor, bir yandan da elini ve gözünü, içinde altı-yedi tane dolu silahın, fişek hazneli dolu bir tüfeğin ve bir avcı bıçağının olduğu sandığın üzerinden hiç ayırmıyordu.

Dover posta arabasında her zamanki sevecen hava hakimdi, yani muhafız yolculardan, yolcular birbirlerinden ve muhafızdan, kısaca herkes herkesten şüpheleniyordu, arabacının emin olduğu tek şey ise atların vaziyetiydi; iki cihan bir olsa bu yolu çıkamayacaklardı.

“Deeh!” dedi arabacı. “Hadi bakalım! Ha gayret, sonra tepedeyiz, Allah’ın belaları, şuraya gelene kadar neler çektirdiniz bize! Joe!”

“Söylee!” dedi muhafız.

“Saat kaç Joe?”

“On biri on geçiyor.”

“Hadi yaa!” diye haykırdı arabacı, canı sıkkın, “daha Shooter’ı çıkamadık bile! Deeh! Hadi, yürüyün!”

Baştaki at kamçıyı yiyince birden öne atıldı, peşinden de diğer iki at. Dover posta arabası bir kez daha, yanında, uzun çizmeleriyle çamura bata çıka yürüyen yolcularıyla birlikte mücadele veriyordu. Araba durduğunda yolcular da durmuş, birbirlerinin dibinden ayrılmamışlardı. İçlerinden biri çıkıp da diğerine o sis ve karanlıkta biraz önden gitmeyi teklif etme cesaretini gösterecek olsa, hemen o an haydut diye vurulması iştenden bile değildi.

Bu son gayretle araba nihayet zirveye ulaştı. Atlar soluklanmak için durdular ve muhafız tekerleklerin altına iniş için gereken takozu koyduktan sonra yolcuların binmesi için arabanın kapısını açtı.

Arabacı oturduğu yerden aşağı bakarak uyarıcı bir ses tonuyla bağırdı, "Hey Joe!"

"Ne var Tom?"

İkisi de kulak kabarttılar.

"Hızlıca bize yaklaşan bir at var Joe."

Muhafız, "Bence dörtlüye yaklaşıyor Tom," diye karşılık verdi ve kapı tutmayı bırakarak çabucak yerine çıktı. "Beyler! Kıpırdamayın lütfen!"

Bu telaşlı ricayla beraber tüfeğin horozunu kaldıracak savunmaya geçti.

Bu tarihsel kayda konu olan yolcu tam o sırada arabaya binmekteydi; diğer iki yolcu da hemen arkasındaydı. Adam vücudunun yarısı arabada, yarısı dışarıda, basamakta öylece kalakaldı; diğerleri de aynı şekilde yolda. Hepsi bir arabacıya, bir muhafıza bakıp kulak kabarttılar. Arabacı arkaya baktı, peşinden muhafız baktı, hatta en baştaki at bile onlara uyararak kulaklarını dikip arkaya baktı.

Arabanın tıkırtısının kesilmesiyle çöken dinginliğin üstüne bir de gecenin dinginliği eklenince iyice sessizleşmişti her yan. Atların solukları sanki heyecanlanmış gibi huzursuzca titretiyordu arabayı. Yolcuların kalbi dışarıdan duyulacak kadar hızlı atıyordu; zaten bu sessiz duraklayış, soluk soluğa kalışlarını, soluklarını tutuşlarını ve başlarına geleceklerin düşüncesiyle çarpan kalplerini olduğu gibi duyurmuştu etrafa.

Dörtlüye koşan atın öfkeli sesi tepeye kadar geldi.

Var gücüyle "Heey!" diye seslendi muhafız. "Dur orada! Yoksa ateş ederim!"

Dizginler aniden çekilmişti, çamur şapırtılarının ve

sislerin içinden bir adam sesi yükseldi, “Dover postası mı bu?”

Muhafız, “Sana ne?” diyerek sertçe karşılık verdi. “Sen kimsin?”

“Dover postası mı bu?”

“Niye soruyorsun?”

“Eğer öyleyse, bir yolcuyla konuşmak istiyorum.”

“Hangi yolcuyla?”

“Mr. Jarvis Lorry’yle.”

Az sonra bizim yolcu bu kişinin kendisi olduğunu söyledi. Muhafız, arabacı ve diğer iki yolcu kuşuklu gözlerle ona baktılar.

Muhafız, sisler arasındaki adama, “Olduğun yerde kal!” dedi, “Hata yapacak olursan pişman olursun. Mr. Lorry, konuşun lütfen.”

Yolcu, “Nedir mesele?” diye sorduktan sonra hafif titrek bir sesle, “Kimsiniz? Jerry sen misin?” dedi.

(Muhafız, “Jerry midir nedir, herifin sesini hiç beğenmedim,” diye homurdandı kendi kendine “sesi benimkinden bile boğuk.”)

“Evet Mr. Lorry.”

“Ne oldu?”

“Ardınızdan size bir pusula gönderdiler. T. ve Co. dan.”

Mr. Lorry, arkasındaki iki yolcunun kibarlıktan çok aceleden kaynaklanan desteğiyle basamaktan inerken, “Bu haberciyi tanıyorum muhafız,” dedi, bu arada diğer iki yolcu apar topar arabaya binip kapıyı kapamış, pencereyi örtmüşlerdi. “Yaklaşabilir; sorun yok.”

“Umarım yoktur ama emin olmak lazım,” dedi muhafız kendi kendine tersçe. “Selam!”

“Selam!” dedi Jerry, öncekinden daha boğuk bir sesle.

“Bir adım daha yaklaş bakalım! Eyerinde silah varsa sakın davranayım deme. Küçük bir hata bile sana pahalıya mal olur. Yaklaş bakalım şimdi.”

Binici ile at, girdap gibi dönen sisin içinden sıyrılarak arabanın yanına, yolcunun dikildiği yere geldiler. Binici eğilerek gözleri muhafızda, yolcuya katlanmış ufak bir kâğıt verdi. At soluk soluğaydı ve hem at hem de binici baştan ayağa çamura bulanmışlardı.

Sessiz bir tonda, “Muhafız!” dedi yolcu, bir işadama güveniyle.

Tetikte bekleyen muhafız, sağ eli doğrulttuğu tüfeğin kabzasında, sol eli namluda ve gözü binicinin üzerinde, sertçe karşılık verdi. “Buyrun.”

“Endişe edecek bir şey yok. Ben Tellson Bankası’nda çalışıyorum. Londra’daki Tellson Bankası’nı biliyorsunuzdur. İş için Paris’e gidiyorum. Al bu kuronu kendine bir içki söyle sonra. Okuyabilir miyim şimdi?”

“Tamam, ama biraz çabuk olun beyefendi.”

Yolcu, arabanın kendi tarafındaki lambasının ışığında kâğıdı açarak önce içinden, sonra yüksek sesle okudu: “‘Dover’da Matmazeli bekleyiniz.’ Bak uzun değilmiş muhafız. Jerry, sen de şöyle söyle onlara, ‘Yeniden Dirilen.’”

Jerry irkildi. “Ne tuhaf bir cevap bu,” dedi öncekinden de boğuk bir sesle.

“Sen aynen böyle söyle onlara, o zaman pusulalarını aldığımı anlarlar. Hadi bakalım, güle güle git şimdi. İyi geceler.”

Yolcu bu sözlerin ardından arabanın kapısını açarak içeri girdi; bu defa destek olan yoktu, diğer yolcular alelacele saatlerini ve cüzdanlarını çizmelerinin içine sokmuş, uyuyormuş gibi yapıyorlardı. Belli ki başlarını belaya sokmak istemiyorlardı.

Araba ağır aksak yola çıktı gene, inişte etrafı daha da yoğun bir sis kaplamıştı. Muhafız az sonra tüfeği yerine koydu ve geriye kalan cephanelikle kemerindeki silahlara baktıktan sonra oturduğu yerin altındaki, içinde tamir

aletleri, birkaç fener ve çıra kutusu olan küçük sandığa baktı. Tam teçhizat hazırlardı, böylece arabanın lambaları patlayıp dağılacak olursa, ki çok sık olurdu bu, yapması gereken tek şey içeride kalıp sıçrayan çakmak taşı ve çelik kıvılcımlarını samanlardan uzak tutmak ve (şansı yaver giderse) derhal güvenli ve kolay yoldan ışık bulmak olacaktı.

Arabacı tepeden usulca seslendi, “Tom!”

“Efendim Joe.”

“Mesajı duydun mu?”

“Duydum Joe.”

“Sen ne anladın bundan Tom?”

“Hiçbir şey anlamadım valla Joe.”

“Ne tesadüf,” dedi muhafız, “ben de bir şey anlamadım.”

Sisin ve karanlığın ortasında tek başına kalan Jerry, hem yorgun düşmüş atı kendine gelsin, diye hem yüzüne bulaşan çamuru silmek için, hem de şapkasının neredeyse yarım galon alabilecek genişlikteki kenarında birikmiş olan suyu boşaltmak için yere inmişti. Bir süre, atın yuları sırlıklam ıslanmış olan kollarının üzerinde öylece dikilip tekerleklerin sesi yitene ve gece yeniden sessizliğe gömülene kadar bekledikten sonra tepeden aşağı yola koyuldu.

Kısrağına bakıp, “Eh, Temple Bar’dan¹ beri koşturuyorsun koca hanım, düzlüğe çıkana kadar bacaklarına güvenilmez şimdi senin,” dedi boğuk sesli haberci. “Yeniden dirilen’ ha. Amma da tuhaf bir not. Bu iş sana pek yaramaz ha Jerry! Diyeyim sana Jerry! Yeniden dirilecek olsan ayvayı yerdin valla Jerry!”

1. Temple Bar, Londra’nın en batıdaki yeridir. Yaklaşık 1293’ten beri şehre giriş kapısı olarak kullanılmıştır. (Ç.N.)

Dünya edebiyatının en önemli yapıtlarından olan *İki Şehrin Hikâyesi*, Paris ve Londra arasında gelişen olay kurgusuyla, tarihin en hareketli anlarından birinin, Fransız Devrimi'nin eksenini etrafında biçimlenir. Edebiyat dünyasının "Dickens'in en büyük tarihî romanı", yazarın kendisinin ise "yazdığım en iyi hikâye" diye tanımladıkları yapıt, Fransız Devrimi'nin Terör döneminde, Paris'in öfkeli, kana bulanmış sokaklarında, giyotinin gölgesinde yaşamak zorunda kalan bir grup insanın hayatına odaklanır.

On sekiz yıl yattığı Bastille Hapishanesi'nden çıkan Doktor Manette'le, İngiltere'ye gönderdiği kızının Londra'da sürdürdükleri yaşamları, yollarının tekrar Paris'e düşmesiyle iradeleri dışında bir seyir kazanır. Sürükleyici gerilimi, güçlü lirizmiyle devrimi, toplumsal mücadeleyi, zalimliği, yoksulluğu ve aşkı çağının nabzını da tutarak olanca ihtişamıyla anlatan *İki Şehrin Hikâyesi*, bu nitelikleriyle hem klasik edebiyatın zirvelerinden hem de tarihin en güçlü hikâyelerinden biridir.

#dünyaklasikleri #ingilizklasikleri #yolculuk #paris #londra #mahkeme
#fransızdevrimi #hapishane

Kapak resmi: James H. Callerty

 can

can yayinlari.com | f | | can yayinlari

roman

ISBN: 978-975-07-3886-9

9 789750 738869